

har spillet en saa stor Rolle her, skal jeg kun anføre, at der, hvor Udtrykket blev brugt, var det ikke om Regeringens almindelige Politik, men Udtrykket faldt saaledes, at det forekom Taleren, at der er noget tvetydigt eller usikkert i Regeringens Stilling til de militære Spørgsmaal. Lad os nu ikke bygge Luftkasteller paa noget, der ikke eksisterer, lad os ikke komme længere fra hinanden, end det er nødvendigt, og lad os ikke tillægge hinanden Udtalelser, som man ikke har brugt og ikke vedkender sig. Jeg forstod det ærede Medlem for Æbeltoft saaledes, da han sagde, at der var noget usikkert og tvetydigt i Ministeriets Stilling til de militære Spørgsmaal, at det var et almindeligt historisk Referat over den Kendsgerning, der foreligger, at de Udtalelser, som Konseilspræsidenten har ladet falde til sine gamle Partifæller om de militære Spørgsmaal, have været af den Beskaffenhed, at der har været Meninger to om den Tale, og det er det, man forstaar ved Ordet tvetydigt. Tve betyder to, det ved enhver, der kan sit Modersmaal, og at der har været mere end een Mening om Ministerens Udtalelser om de militære Spørgsmaal, er vitterligt for hele Verden, og deri ser jeg ikke, at der ligger nogen Sigtelse for, at Ministeriet i det hele ellers fører en tvetydig Politik. Det har ikke været Meningen med disse Ord efter min Opfattelse, men vi faa jo at høre, hvad den ærede Taler, der har brugt Udtrykket, vil lægge ind deri. Som jeg har hørt disse Udtalelser og har læst dem i Tidenden, vil jeg udtale min Forbauselse over, at Konseilspræsidenten deraf vil tage Anledning til at sige, at naar de moderate komme til mig og sige: Din Politik er tvetydig, saa siger jeg: Mine herrer, vi ville ikke have med eder at bestille; saa langt ere vi ikke komne endnu (Afbrydelse.) Ja, Udtrykket „endnu“ er ikke mit, det er Ministerens. Men saaledes har jeg nu opfattet de Ytringer, der ere faldne, og jeg tror, at mit Referat er korrekt og rigtigt, da jeg kan henvise til Rigsdagstidenden. For øvrigt vil den ærede Taler, naar han faar Ordet, selvfølgelig sige, om han deler denne Opfattelse eller ej.

Jeg skylder imidlertid Sandheden at sige, at der, mig bekendt, hverken fra Ministeriets eller fra Reformpartiets Side er sket nogen som helst Henvendelse til os om Samarbejde, hverken i forrige Vinter eller i denne. Det eneste officielle, jeg derom har set, er, at Finansministeren paa

et offentligt Møde skal have udtalt sin Formening om, at dersom det forhandlende Venstre, „uden Forbehold“ vilde følge og støtte Regeringen, saa kunde der blive Mulighed — ikke Sammenslutning, det var der ikke Tale om, heller ikke i Finansministerens Mund —, men saa kunde der blive Tale om Samarbejde. Jeg vil dog henstille til ærede Medlemmer, om de mene, at det er Vilkaar, man bør byde os, at man skal erklære sig villig til „uden Forbehold“ at følge og støtte Ministeriet, førend de Herrer ville Samarbejde og Samvirken med os. Jeg synes virkelig, at saadanne Vilkaar kan man byde Slaver, men ikke fribaarne Mænd. Jeg mener nemlig, at det maa være en Frugt af Parlamentarismen, at man har det fri Ordskifte, at man her tør have en Mening og være den bekendt og loyalt forhandle med hinanden for at naa det bedst mulige Resultat i enhver Sag, der foreligger. Den Gang Højre regerede her i Landet, var man nærvæd at komme ind paa, at alt, hvad der kom fra den Kant, var galt og skulde være galt. Lad os nu dog ikke drive det til den modsatte Yderlighed og indprente hinanden den Tro, at enhver Ting, der kommer fra et Venstreministerium, er uangribelig. Vi have i Fjor loyalt sagt vor Mening om Anmærkningen og agte i Aar loyalt at forhandle om de Spørgsmaal, der foreligger til Overvejelse i dette Ting, og uagtet Konseilspræsidenten har givet en saa skrap Afvisning paa al Tale om Samarbejde med os, skal det ikke forandre min Kurs. Jeg vil fortsætte den samme Politik, som jeg har hævdet i en hel Række af Aar, og jeg bliver ikke Rebel, naar jeg ikke selv vil være det, det er mig, der bestemmer, hvor jeg vil hen i politisk Henseende, og mine Meningsfæller ere sikkert med mig enige i, at vi have ingen Grund til at fravige den Politik, som vi nu have ført i en hel Række af Aar. Vi behøve ikke at skamme os ved Forhandlingspolitikken; Forhandlingspolitikken er kommen i god Kurs her i Landet, hvorfor skulde vi saa forlade den? Vi fortsætte den samme Kurs som hidtil, og ville de Herrer ikke have med os at bestille, nu ja, saa bliver det de Herrer Ansvar og ikke vort. Tror Regeringen og dens Venner, at de ere stærke nok til at gaa ud til Valg med alle 4 Grupper imod sig eller med Front mod alle 4 Grupper, nu ja, saa er det en ærlig Sag, saa faar Regeringen prøve sig frem, men det kunde jo være, at Regeringen risikerer mest ved det Standpunkt, og jeg maa jo tro, at det